

Ein út- róðr- ar- dagur

Hesa frásagn um eina út-róðrarferð hefur Theodor Johannesen í Fuglafirði skrivað eftir frásagn hjá Karli Gaard í Oyndarfirði.

Karl er nú 75 ár og einsamallur eftir á lívi av teimum seks monnunum á bátinum, sum henda dagin í 1924 mundi gingið burtur. Sama dagin, sum M/b Sjóriddarin úr Vági fórst.

Theodor sigur, at slikar hendingar sum tann, Karl Gaard greiddi honum frá, koma helst ikki fyrri í dag.

— So vit hildu, at tað var gott at fingið hesa søguna upp á prent.

Frásøgan er áhugaverd. Ikki minst endin.

Frits Johannesen hefur gjørt tekningina.

Tað mundi vera um tvey-tíðina, eg fór upp tann morgunin.

Veðrið var gott. Eg boðaði beiggja mínum, Magnusi, frá og bað hann fara til hinar menninar at siga frá.

Sjálvur fór eg norð í urðina eftir goggum. Tá ið eg kom aftur, var pápabeiggi, Johan undir Garði, komin oman til húsini hjá okkum. Spurdi hann, hvussi líkindini mundi vera. Hann helt, at tað mundi fara at ganga ann, men barometrið var fallandi.

Magnus kom aftur og segði, at Mourentsius kom ikki við. Bað so hann fara niðan til Clement Johannesen (í Hoygarðinum). Hann kom við.

Vit egndu so fyra linur. Báturin var eitt seksmannafar og vit blivu seks mans við. Magnus helt seg eisini undan at koma við.

So varð farið avstað, sum skikkur var. Við bátinum hjá okkum bleiv sungið »Nu flyr jeg til din Nåde«, tá ið vit fóru norð um rivið, norðan fyrri Stongina. Tá ið vit komu norð á Funningsfjörð, høvdu vit seglið á. Tá var friskt lot av útsynningi. Aftur at kann verða lagt, at tá ið Enniberg kom undan Kallinum, var skikkur at syngja eitt ørindi. Tað ljóðar soleiðis:

»I dag befaller jeg mig Jesum i vold
og så den Hellig ånde
Gud bevare mig nu vel fra alle riges stund
og fra al våde og vande
alt det onde i verden er, en kristen mand
kan hælde
giv liv og giv lykke og Himmerigets fred
og glæde foruden al ende«.

Vit sigldu út eftir Skarðsgili á Elduvíkslið, út á fyrsta mann á Múla. Tá bleiv seglið lagt, maður aftur at seta. Vit settu so fyrstu linu. Tá stilti hann av. Tá ið vit høvdu sett hálvaðra linu, setti hann bakka upp í landnýrðingi. Hann bleiv við at ota seg upp á luftina. Tá hálvtriðja linan var sett, bað Johan teir kappa linuna og fram við endanum. Tað gekk skjótt at fáa ta hálvu linuna inn, ið ikki var komin á botn. Og bað hann teir draga

skjótt fyrri at fáa linuna aftur í bátin. Tá ið ein hálv lina var eftir, lotaði hann av landnýrðingi. Hann gjørdi storm. Fýra mans máttu andøva. Tá ið vit høvdu fingið kikin, bleiv blokkurin fluttur niður á mastrina, seglið repað og hálsin niður í æsingina. Vit høvdu fingið upp í bóg-rúmið, nakað í tofturúmið og nakrar toskar aftur í skut. Clæmunt fór aftur og setti stýrið fyrri, Jákup, bróðir, hevði dragið og Kristian Gaard, ættaður úr Langagarði, fór fram og hevði hálsin. Jegvan undir Garði hevði skeytið. Eg sjálvur stóð við spennini og oysti. Nógur sjógvur gekk á.

Tá ið vit vóru komnir um leið inn á Múla, sum eg kann ætla, tað sást einki fyrri roki, tá reistist ein sjógvur aftan.

Fingu ikki fyrsta brot, báturin sigldi jú so skjótt, komu at liggja undir øðrum broti, sum seig bátin upp undir seg og hvolvdi so brotið niður yvir okkum. Tað síðsta, eg hoyrði, var Johan Gaard, ið segði:

»Í Jesu navn, nú fóru vit«.

Um lítið bil komu vit undan aftur sjón-um við seglinum uppi. Tá liggur báturin í skúminu, fær ferð á seg aftur og reistist upp framman. Sjógvurin sugar út í bæði borð. Tá spyr Jákup, um hann skal

leggja seglið. Clæmunt segði nei, tí tað var so nógur sjógvur í bátinum. Visti tað seg, at hann streymaði út enn, so tá løta var liðin, bað Johan teir leggja seglið, fáa bátin upp í fyrri at fáa oyst hann tóman. Tað lukkaðist av tí besta, við tað, at linurnar lógu frammi í skut, settist sjógvurin fram í bátin. Spannina helt eg í aðrari hondini. Við hinari helt eg í eitt homluband. So varð farið at oysa. Í meðan komu tvey matskrin á borðið. Tey fingi vit. Høvdu so tey at oysa við eisini. Alt leyst var farið úr bátinum, fiskur, steinar og dreg. Bara linan har frammi í skut lá eftir. Hon bleiv sett aftur í bogrúm. So bleiv aftur tikið undan og seglið á. Tað gekk so sániliga, eftir sum veðrið var. Nú siggja vit eitt svart aftan fyrri okkum, ið gøgnum rokið. Tað nærkast og siggja vit, tað er ein enskur trolari. Hann leggur seg í lu av okkum fyrri at verja okkum. Holingarnar vóru stórar, ið lögðust tvørtur um hann. Hann lá borðfullur alla tíðina. Vit sigldu so í læ av honum. Tveir mans stóðu alla tíðina úti á verandanum og hugdu eftir okkum. Annað kundi ikki gerast.

Hann fylgdi okkum suður á Oyndfjarðarfjall. Tá skáaði.